

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 76/2024-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKČNÉ], zastúpenej LEGAL & CORP, s. r. o., Gajova 11, Bratislava, proti postupu a rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sfk/43/2021 z 31. mája 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 4. decembra 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) označeným rozsudkom najvyššieho správneho súdu, ktorým zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/180/2017 z 28. júla 2021. Týmto rozsudkom krajský súd (v poradí druhým, vydaným po vrátení veci kasačným rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžfk/8/2016 z 8. júna 2017, *pozn.*) zamietol správnu žalobu sťažovateľky proti rozhodnutiu Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) č. 1100302/1/605826/2013/1042 zo 17. decembra 2013, ktorým bol sťažovateľke v spojení s rozhodnutím Daňového úradu Bratislava (ďalej len „správca dane“) č. 9104405/5/4408583/2013/Sia z 30. septembra 2013 vyrubený rozdiel dane za zdaňovacie obdobie september 2008.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľka si uplatnila právo na odpočítanie dane v sume 6 622,18 eur z dodávateľskej faktúry č. 20080920 z 30. septembra 2008 (ďalej len „dodávateľská faktúra“), na ktorej bol ako dodávateľ uvedená obchodná spoločnosť [REDAKČNÉ] (ďalej aj „deklarovaný dodávateľ“). Označený dodávateľ mal sťažovateľke na základe zmluvy o dielo na zhotovenie stavby z 20. 3. 2006 dodať tovar a služby, t. j. stavebné práce, v termíne od 30. marca 2008 do 20. septembra 2008 na objekte [REDAKČNÉ] (výmena

fóliovej strechy pre [REDAKOVANÉ] dodávky a montáž strešných nosníkov a oceľových točivých schodov so zábradlím do haly kontroly originality). Správca dane však svojimi zisteniami spochybnil reálnosť sťažovateľkou deklarováných obchodov, z ktorých si v príslušnom zdaňovacom období uplatnila odpočet dane z pridanej hodnoty, a to najmä (i) výpoveďou konateľa deklarovaneho dodávateľa [REDAKOVANÉ], ktorý poprel dodanie deklarováných služieb a tovarov, (ii) ekonomickou nečinnosťou deklarovaneho dodávateľa, (iii) nezrovnalosťami týkajúcimi sa úhrady deklarovaneho plnenia, (iv) chýbajúcimi dokladmi, ako napr. faktoringová zmluva, stavebné denníky, (v) výpoveďou [REDAKOVANÉ] ako generálneho projektanta a technického dozoru investora, ktorý nepotvrdil, že by dodanie komponentov v septembri 2008 dodával deklarovaný dodávateľ; uviedol, že hala kontroly originality (ako nadstavba Skladu D) bola postavená v roku 2008 (dodávateľom stavebných prác bola spoločnosť [REDAKOVANÉ]), ďalej, že deklarovaný dodávateľ mal dodať oceľové konštrukcie na stavbu haly kontroly a originality (čo si už presne nepamätal), a tiež to, že kruhové schodisko do tejto haly bolo doplnené až v roku 2011. Dodal, že na stavbe [REDAKOVANÉ] v rokoch 2007 – 2010 neprebiehali žiadne stavebné úpravy.

3. Keďže záver správcu dane znel, že sťažovateľka nepreukázala reálne prijatie fakturovaných prác, nepriznal sťažovateľke oprávnenosť odpočítania dane a konštatoval porušenie § 49 ods. 1 a 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákona č. 222/2004 Z. z.“) odpočítaním dane z predloženej dodávateľskej faktúry. Druhostupňový správny orgán potvrdil, že sťažovateľka v priebehu daňovej kontroly ani vo vyrubovacom konaní a odvolacom konaní neodstránila pochybnosti o reálnom uskutočnení preverovaného zdaniteľného obchodu, čím neuniesla dôkazné bremeno, ktoré v daňovom konaní spočívalo na nej.

4. Sťažovateľka podala proti rozhodnutiu žalovaného 18. apríla 2014 správnu žalobu na krajskom súde. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 6S/54/2014 zo 6. júla 2016 (v poradí prvým, *pozn.*) rozhodnutie žalovaného zrušil a vrátil. Po podanej kasačnej sťažnosti žalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 1Sžfk/8/2016 z 8. júna 2017 zrušil zrušujúci rozsudok krajského súdu. Krajský súd sa po vrátení veci z najvyššieho súdu stotožnil so zisteným skutkovým stavom a s právnym posúdením veci orgánmi finančnej správy a rozsudkom sp. zn. 2S/180/2017 z 28. júla 2021 zamietol správnu žalobu sťažovateľky ako nedôvodnú.

5. Popri namietaní nesprávneho právneho posúdenia otázky rozloženia dôkazného bremena v podanej kasačnej sťažnosti sťažovateľka navrhla, aby kasačný súd prerušil konanie a vo veci predložil ňou formulované prejudiciálne otázky Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“). Tiež žiadala, aby vec bola postúpená veľkému senátu z dôvodu ustálenia otázky týkajúcej sa zodpovednosti daňového subjektu za podvodné konanie zmluvného partnera pri zdaniteľnom plnení. Najvyšší správny súd dospel k záveru, že orgány finančnej správy dôkladne a rozsiahlo popísali zistený skutkový stav, dôkazy získané správcou dane riadne vyhodnotili a dôkladne sa vysporiadali s námietkami sťažovateľky. Tiež poukázal na to, že závery správcu dane sa netýkali prípadného podvodu. Uviedol, že správca dane spochybnil splnenie hmotnoprávných podmienok na odpočet dane týkajúce sa spornej existencie materiálneho plnenia, t. j. dodania tovaru a služieb, pričom sťažovateľka pochybnosti správcu dane neodstránila, a tým neuniesla svoje dôkazné bremeno, ktoré na ňu prešlo spochybnením tvrdení správcu dane. Vyhodnotil tiež, že v zmysle čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie nemá povinnosť sa na Súdny dvor obrátiť so žiadosťou

o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke, a preto zamietol návrh na prerušenie konania. Rovnako vyhodnotil nesplnenie predpokladov na postúpenie veci veľkému senátu.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka podala ústavnú sťažnosť proti rozsudku najvyššieho správneho súdu predovšetkým z dôvodu arbitrárneho/svojvoľného právneho záveru o nesplnení hmotnoprávnych podmienok na odpočet dane z pridanej hodnoty, čím malo dôjsť k porušeniu práva sťažovateľky na spravodlivý súdny proces. Tiež namieta nenaplnenie jej práva ako účastníčky konania na riadne odôvodnenie rozsudku, ak súd jednostranne obhajoval účelovo vznesené námietky správneho orgánu, v dôsledku ktorých iba spochybnil dodávateľa zdaniteľného plnenia. Je toho názoru, že najvyšší správny súd porušil aj tzv. doktrínu legitímneho očakávania (s odkazom na nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 16/06), a tiež načrtla, že napadnutý rozsudok nespĺňa atribúty zákonnosti a spravodlivosti.

7. V relevantnej časti svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľka ďalej polemizuje s právnym posúdením najvyššieho správneho súdu o neuznaní odpočítania dane a osobitne spochybňuje súdom konštatované nenaplnenie jednotlivých hmotnoprávnych podmienok. Je presvedčená o tom, že dôkazné bremeno uniesla a dokázala splniť všetky podmienky na uplatnenie práva na odpočet dane z nehnuteľnosti.

7.1. K podmienke existencie materiálneho plnenia tvrdí, že skutková otázka, či predmet plnenia existuje, nikdy nebola správnymi orgánmi v správnom konaní spochybnená (spochybnený bol počas celého konania len dodávateľ). Podľa sťažovateľky najvyšší správny súd prehodnotil skutkový stav zistený v administratívnom konaní (ktorým je podľa zákona viazaný), následne posúdil skutkovú otázku existencie materiálneho plnenia v rozpore so zisteným skutkovým stavom v administratívnom konaní, bez dokazovania a akéhokoľvek racionálneho základu. Záver najvyššieho správneho súdu o tom, že plnenie nebolo dodané, vykazuje evidentné znaky svojvoľnosti a arbitrárnosti.

7.2. K podmienke vzniku daňovej povinnosti deklarovaného dodávateľa sťažovateľka (s argumentačnou podporou judikatúry Súdneho dvora) tvrdí, že odhliadnuc od absurdnosti či ničím nepodložených fabulácií kasačného súdu o použití sfalšovaného občianskeho preukazu či pochybení overovateľa podpisu zvyrazňuje to, že skutočnosť, že v prejednáwanej veci nebolo preukázané plnenie poskytnuté sťažovateľky skutočne vykonané dodávateľom alebo jeho subdodávateľom uvedeným na faktúrach ešte nepostačuje na vylúčenie práva na odpočet dane. Sťažovateľka ďalej (na podklade judikatúry Súdneho dvora) analyzuje, že v prejednáwanej veci je nesporné, že zdaniteľné obchody prebehli, podvodné konanie nebolo preukázané, a príslušné orgány nepreukázali vedomosť sťažovateľky o tom, že predmetné plnenie je súčasťou daňového podvodu. Pokiaľ daňové orgány nepreukázali, že zdaniteľné obchody vôbec neprebehli, a pokiaľ nepreukázali neexistenciu predmetných plnení, mali preukázať vedomosť sťažovateľky o podvodom konaní dodávateľa, resp. predchádzajúceho subjektu z dodávateľského reťazca. V takomto prípade prechádza dôkazné bremeno na správcu dane.

7.3. Podmienka použitia služby/tovaru na účely vlastných daňových povinností nebola nikdy správcom dane spochybnená. Správca dane ani len nežiadal sťažovateľku o predloženie dôkazov týkajúcich sa splnenia tejto podmienky, pričom sťažovateľka disponuje množstvom nespochybniteľných dôkazov o využívaní predmetu plnenia vo svojej podnikateľskej činnosti.

Zo skutkového stavu zisteného správcom dane vyplýva, že táto podmienka bola splnená a preukázaná (sporná bola len otázka osoby a jeho subdodávateľského reťazca). Z výpovede konateľa sťažovateľky v administratívnom konaní pritom jednoznačne uviedol, že spoločnosť [REDAKOVANÉ] (ktorého konateľom je konateľ sťažovateľky) ako vlastník udelil súhlas s používaním predmetných nehnuteľností sťažovateľkou, pričom samotná zmluva o výpožičke nemusí byť obligatórne v písomnej forme (o to viac, ak išlo o dve jednoosobové spoločnosti, ktoré mali rovnakého spoločníka aj konateľa počas celej svojej existencie).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy označeným rozsudkom najvyššieho správneho súdu o zamietnutí kasačnej sťažnosti, ktorého právne posúdenie týkajúce sa nesplnenia materiálnych podmienok práva na odpočet dane je podľa sťažovateľky arbitrárne/svojvoľné a neodôvodnené.

9. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na aktuálnu judikatúru ústavného súdu a v nej obsiahnuté všeobecné východiská pre všeobecné súdy pri rozhodovaní vecí, kde proti sebe stoja daňové subjekty a orgány finančnej správy týkajúce sa dane z pridanej hodnoty (IV. ÚS 86/2022, I. ÚS 259/2022, I. ÚS 247/2023). Ústavný súd v kontexte vývoja judikatúry Súdneho dvora uznáva, že dôkazný štandard a rozloženie dôkazného bremena pre oblasť dane z pridanej hodnoty nie je priamočiare v tom zmysle, že by zaťažovali výlučne daňový subjekt, ba naopak, rozsiahle povinnosti kladú i na finančnú správu. Je však potrebné zdôrazniť, že odpočítanie dane je právom platiteľa dane, ktoré je spojené s dôkaznou povinnosťou preukázania zákonných podmienok na jeho uplatnenie. Daňový subjekt musí preukázať, že faktúry či iné listiny, na základe ktorých si uplatňuje odpočet dane, presne odrážajú skutočne realizované plnenia. Odpočítanie dane nenastáva *ex lege*. Súčasne platí, že daňový subjekt nie je možné pripraviť o právo na odpočítať daň len v dôsledku skutočností ležiacich mimo jeho sféry, ako je nekontaktnosť jeho dodávateľov či odberateľov, nesplnenie si rôznych povinností na ich strane či neodvedenie sumy dane do štátneho rozpočtu týmito inými osobami (bod 42 uznesenia [REDAKOVANÉ]). Z obdobných úvah týkajúcich sa práva na odpočítanie dane a možností jeho obmedzenia argumentačne podporených judikatúrou Súdneho dvora vychádzal aj najvyšší správny súd (body 28 až 38).

10. Základná ústavnoprávna dilema tohto prípadu spočíva v spore medzi sťažovateľkou a najvyšším správnym súdom o tom, či v prípade deklarovaného plnenia medzi sťažovateľkou a deklarovaným dodávateľom boli alebo neboli naplnené materiálne podmienky odpočtu dane z pridanej hodnoty podľa § 49 ods. 1 a 2 zákona č. 222/2004 Z. z. Najvyšší správny súd po sumarizácii skutkových zistení (body 39 až 44) po vyhodnotení relevancie skutkového stavu zisteného orgánmi finančnej správy (hlavne bod 45, ale aj bod 49), po vysporiadaní sa s kasačnými námietkami sťažovateľky (najmä body 47, 48, 50, 52, 53, 61) a na základe preverenia materiálnych podmienok na priznanie práva na odpočítanie dane vyslovil záver, že sťažovateľke nebolo priznané právo na odpočet dane z dôvodu nesplnenia hmotnoprávnych podmienok (por. bod 51). Sťažovateľka namieta práve tento právny záver najvyššieho správneho súdu, ktorý je podľa jej tvrdení výsledkom arbitrárneho, resp. svojvoľného prehodnotenia zisteného skutkového stavu o existencii materiálneho plnenia. Naopak, ďalšou z materiálnych podmienok, a to použitím plnenia sťažovateľkou v rámci

jej ekonomickej činnosti, sa správne orgány ani správne súdy nezaoberali. Príslušné orgány ani nepreukazovali vedomosť sťažovateľky o podvodnom konaní.

11. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom odôvodnenia napadnutého rozsudku v prvom rade konštatuje [a to aj napriek tomu, že ústavný súd má v referenčnej norme obmedzený priestor, aby v tomto type vecí vstupoval do skutkovej polemiky (IV. ÚS 86/2022)], že skutkový základ v tejto veci bol správcom dane relevantne a zmysluplne vytvorený. Ak na jednej strane stoja skutočnosti s mimoriadne silnou výpovednou hodnotou v neprospech reálnosti vykonania deklarovaných obchodov v rámci individuálneho obchodného vzťahu medzi sťažovateľkou a jej deklarovaným dodávateľom, ktoré sťažovateľka nevyvrátila (por. sumarizáciu v bode 45 napadnutého rozsudku) a na strane druhej strane stojí sťažovateľkou tvrdená a správnymi orgánmi v zásade nerozporovaná existencia stavby na výstupe od sťažovateľky (čo samo osebe bez ďalšieho nepreukazuje splnenie hmotnoprávnych podmienok na odpočítanie dane), je možné v logických a racionálnych medziach v zásade naformulovať len jeden správny skutkový a právny záver, ktorým je nepreukázanie splnenia hmotnoprávnych podmienok na odpočítanie dane podľa § 49 ods. 1 a 2 zákona č. 222/2004 Z. z., ktorý nesignalizuje arbitrárnosť a porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

12. Argumentácia sťažovateľky, že najvyšší správny súd arbitrárne prehodnotil skutkový stav týkajúci sa existencie predmetu plnenia, nezaváži. Tento argument sťažovateľky ústavný súd nevníma ako snahu sťažovateľky, resp. jeho právneho zástupcu o správne skutkové a právne zdôvodnenie záveru o ústavnej neakceptovateľnosti právneho posúdenia súdu o nesplnení hmotnoprávnych podmienok na odpočítanie dane, teda snahu o preukázanie, že ňou formulovaný záver je skutočne zmysluplný a že v racionálnom diškurze objektívne obstoja, ale skôr ako argumentáciu, ktorej cieľom je presvedčiť ústavný súd o správnosti svojho tvrdenia bez ohľadu na správnosť argumentácie.

13. Ústavný súd zdôrazňuje, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu jednoznačne a zrozumiteľne vyplýva vyhodnotenie, že správnymi orgánmi bolo preukázateľným spôsobom spochybnené reálne uskutočnenie fakturovaných obchodov, tak ako sú deklarované na spornej faktúre, a to vo vzťahu k materiálnemu plneniu, ako aj vo vzťahu k osobe uvedenej ako dodávateľ tovarov a služieb v kontrolovanom zdaňovacom období. Nepreukázala sa materiálna existencia deklarovaného zdaniteľného plnenia, ktoré sa malo týkať samotných okolností dodania služieb a tovarov (prestavba a nadstavba, výmena strechy, výstavba schodov) v úzkom a priamom vzťahu sťažovateľka a deklarovaný dodávateľ. Subsumovať samotnú stavbu (ktorej existencia nebola rozporovaná, por. bod 51 napadnutého rozsudku) ako tvrdený výsledok deklarovaného zdaniteľného plnenia pod materiálne plnenie, resp. predmet plnenia je preto v tomto kontexte nepresné a neadekvátne. Inými slovami, relevantne sa spochybnilo faktické uskutočnenie zdaniteľného plnenia, a nie existencia stavby. Ústavný súd tak uzatvára, že myšlienkovým postupom najvyššieho správneho súdu nemohlo dôjsť k žiadnemu prehodnoteniu skutkového stavu ani k posúdeniu skutkovej otázky v rozpore so zisteniami v správnom konaní, pretože už v rámci daňovej kontroly a vyrubovacieho konania prijal správca dane záver, že zabezpečenie fakturovaných stavebných prác deklarovaným dodávateľom nebolo preukázané.

14. Z obsahu argumentácie k ďalšej hmotnoprávnej podmienke týkajúcej sa vzniku daňovej povinnosti deklarovaného dodávateľa je ústavnému súdu zrejmé, že sťažovateľka uznáva,

že v danej veci bol spochybnený len dodávateľ, ale samo osebe to podľa jej tvrdenia na vylúčenie práva na odpočet nestačí. Ďalej tvrdí, že pokiaľ nebolo preukázané, že zdaniteľné obchody neprebehli (pokiaľ sa nepreukázala neexistencia predmetných plnení), prešlo dôkazné bremeno na správcu dane na účel preukázania vedomosti sťažovateľky o podvodnom konaní. Ústavný súd v prvom rade opätovne konštatuje nepresnosť tejto sťažostnej konštrukcie, ktorá nesprávne redukuje záver správnych orgánov, ako aj správnych súdov o nepreukázaní reálnosti deklarovaných obchodov vo svojej komplexnosti (por. bod 45 a aj bod 51 napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu) len na spochybnenie samotnej osoby deklarovaného dodávateľa. V tomto kontexte, a to s poukazom na zásadu subsidiarity skúmania podmienky účasti/vedomosti daňového subjektu na daňovom podvode, vo vzťahu k nevyhnutnosti splnenia hmotnoprávnych podmienok odpočtu dane je potrebné tiež konštatovať, že úvahy a závery o účasti sťažovateľky na daňovom podvode by boli vzhľadom na záver o nesplnení materiálnych podmienok odpočítania dane nadbytočné. Ústavný súd uzatvára, že na túto argumentáciu už dostala sťažovateľka dostatočnú odpoveď od najvyššieho správneho súdu v konaní o jej kasačnej sťažnosti (bod 47).

15. Posledná sťažostná námietka sa zamerala na nedostatočnosť zisťovania (zo strany správcu dane) naplnenia podmienky týkajúcej sa použitia prijatého plnenia v rámci ekonomickej činnosti sťažovateľky. Táto argumentácia je vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu vedená vo všeobecnej rovine námietky, ktorou sťažovateľka vyjadruje nespokojnosť s tým, že danou hmotnoprávnou podmienkou sa nezaoberali ani súdy, a z ktorej nie je možné vyvodiť, ako mal napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu poškodiť sťažovateľku na jej práve na súdnu ochranu podľa ústavy. Odhliadnuc od skutočnosti, že táto časť ústavnej sťažnosti, ktorá je nedostatočne odôvodnená, neumožňuje ústavnému súdu reálne posúdenie negatívneho materiálneho dopadu napadnutého rozsudku na osobu sťažovateľky a jej právo, nie je pre súdenú vec podstatné osobitné skúmanie skutočnosti, či sťažovateľka využíva *plnenie* v ďalšej ekonomickej činnosti, najmä ak v prvom rade nebola preukázaná existencia faktického plnenia.

16. Ústavný súd v závere uvádza, že v prípade, ak orgány verejnej správy a následne správne súdy pri rozhodovaní dodržali podmienky stanovené zákonom a uviedli, z ktorých dôkazov vyvodili svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri ich hodnotení riadili, nie je až na výnimky tzv. extrémneho rozporu medzi skutkovými zisteniami a právnymi závermi z nich vyvedenými v právomoci ústavného súdu predmetné hodnotenie posudzovať či dokonca vykonať iné hodnotenie dôkazov. Ústavný súd konštatuje, že už citované právne závery najvyššieho správneho súdu takýto extrémny rozpor nepredstavujú.

17. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd uzatvára, že napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu v kontexte uplatnenej sťažostnej argumentácie nevykazuje z ústavného hľadiska žiadne relevantné nedostatky, ktoré by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy. Práve naopak, ústavný súd považuje napadnutý rozsudok za logický a zrozumiteľne odôvodnený, preto ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

18. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite (priznanie primeraného finančného zadost'učinenia, náhrada trov

konania) nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 15. februára 2024

Miloš Maďar
predseda senátu